

DR HAB. RAFAŁ ŁUBOWSKI PROF. NADZWYCZAJNY UAP,
Uniwersytet Artystyczny w Poznaniu, Wydział Edukacji Ar-
tystycznej, (tytuł naukowy z dziedziny sztuk plastycznych,
dyscyplina: sztuki piękne), kierownik Pracowni Otwartych
Interpretacji Sztuki, Katedra Interdyscyplinarna WEA/UAP

Poznań, dn. 12 grudnia 2016 r.

R E C E N Z J A

PRACY DOKTORSKIEJ Z DZIEDZINY SZTUK PLASTYCZNYCH W DYSCYPLINIE SZTUKI PIĘKNE (ZREALIZOWANEJ POD OPIEKĄ PROMOTORSKĄ PROF. JANUSZA KARBOWNICZKA) ORAZ DOROBKU ARTYSTYCZNEGO **MGR AGNIESZKI PIOTROWSKIEJ** – RECENZJA, SPORZĄDZONA W ZWIĄZKU Z PRZEWODEM DOKTORSKIM WYŻEJ WYMIENIONEJ **K A N D Y D A T K I**, WSZCZĘTYM W DNIU 21 GRUDNIA 2015 ROKU NA WYDZIALE ARTYSTYCZNYM AKADEMII SZTUK PIĘKNYCH W KATOWICACH

ZLECENIODAWCA RECENZJI: AKADEMIA SZTUK PIĘKNYCH W KATOWICACH, WYDZIAŁ ARTYSTYCZNY, PISMA Z DNIA 26 PAŹDZIERNIKA 2016 ROKU OZNACZONE KODEM ASP-DN-0605-117-2016. DO ZLECENIA ZOSTAŁY DOŁĄCZONE: 1) KSEROKOPIA DYPLOMU UKOŃCZENIA STUDIÓW PANI AGNIESZKI PIOTROWSKIEJ; 2) PRACA DOKTORSKA (TEKST WRAZ Z DOKUMENTACJĄ FOTOGRAFICZNĄ DZIEŁA ARTYSTYCZNEGO, REPREZENTUJĄCEGO PRACĘ DOKTORSKĄ); 3) DOKUMENTACJA DOROBKU ARTYSTYCZNEGO MGR AGNIESZKI PIOTROWSKIEJ (PORTFOLIO) WRAZ Z WYKAZEM OSIĄGNIĘĆ; 4) MATERIAŁY WYMIENIONE W PKT. 2. I 3. W WERSJI ELEKTRONICZNEJ (2 PŁ. CD).

OGÓLNE INFORMACJE O DOKTORANTCE

Pani Agnieszka Piotrowska urodziła się w 1985 roku w Zabrze. Obecnie mieszka i pracuje w Katowicach. Jest absolwentką katowickiej Akademii Sztuk Pięknych, w której w 2013 roku, ukończyła studia magisterskie na Wydziale Artystycznym, na kierunku malarstwo, uzyskując magisterski dyplom z wyróżnieniem, wcześniej realizując również na wspomnianej uczelni dyplom na poziomie licencjackim. Od 2013 roku mgr Agnieszka Piotrowska była uczestniczką stacjonarnych środowiskowych studiów doktoranckich Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach. W czasie trwania wspomnianych studiów Doktorantka wykazywała się ewidentnie zauważalną aktywnością twórczą oraz uczestnictwem w wielu projektach i przedsięwzięciach artystyczno-ekspozycyjnych, co zaowocowało uznaniem wybranych Jej osiągnięć w tej dziedzinie i przyznawaniem Jej określonych nagród i stypendiów. 21 grudnia 2015 roku został wszczęty przewód doktorski w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie: sztuki piękne mgr Agnieszki Piotrowskiej na Wydziale Artystycznym ASP w Katowicach. Promotorem pracy doktorskiej, realizowanej w ramach wspomnianego postępowania, został wyznaczony prof. Janusz Karbowniczek – pedagog związany z Wydziałem Artystycznym katowickiej uczelni; a tytuł samej pracy doktorskiej mgr Agnieszki Piotrowskiej to: *„Aegrum corpus quasari etiam lenibus solet offensis. Alfabetyzm i analfabetyzm zdrowotny”*. Pani Agnieszka Piotrowska określa siebie jako artystkę, działającą w ramach możliwości, jakie oferują różnorodne media współczesnych sztuk wizualnych. Autorka pisze o sobie, że jest: *malarką, rysowniczką, twórczynią neonów, instalacji, obiektów i [prac] wideo* (Agnieszka Piotrowska, *Portfolio*, s. nr 1) – tym samym wskazując na interdyscyplinarne ukierunkowanie swoich poszukiwań i fascynacji twórczych, co stanowi moim zdaniem bardzo ciekawy obszar Jej rozwoju artystycznego.

OCENA DOROBKU ARTYSTYCZNEGO DOKTORANTKI

Pani Agnieszka Piotrowska posiada na swoim koncie ciekawy dorobek twórczy, który pojawił się po ukończeniu przez nią studiów magisterskich w 2013 roku. Najciekawsze przejawy tego dorobku dotyczą neokonceptualnych aranżacji przestrzennych, zbudowanych często na zasadach intermedialnych i interdyscyplinarnych, w których Artystka w sposób konsekwentny i adekwatny używa środków wizualnych w celu komunikowania wieloznacznych treści. Autorka używa we wspomnianych aranżacjach: neonów, przedmiotów „cytowanych” z rzeczywistości, odpowiednio przygotowanego materiału wideo lub innych niekonwencjonalnych komponentów. Sfera koncepcyjna wspomnianych prac oraz wykreowany kontekst koegzystencji zaproponowanych w nich elementów składowych – zasługują moim zdaniem na uznanie i wysoką ocenę, szczególnie w odniesieniu do takich realizacji, jak: „Vacancy” (neon prezentujący tytułowy napis oraz zbiór kaloszy napełnionych wodą) z 2015 roku; czy „Suche liście” z 2014 roku, (w których użyto blistrów po lekach oraz odpowiednio przygotowany element świetlny). Niektóre z prac Doktorantki posiadają zauważalnie efemeryczny charakter, są podatne na zmiany i „zniszczenia”, które związane są z wkraczaniem w ich obręb realnego odbiorcy. Bardzo często pani Agnieszka Piotrowska zajmuje się w swojej twórczości, jak sama to deklaruje: *krytyką dyskursów i praktyk medycznych (...), ujawnia partykularne cele i nadużycia, jakie stoją za bardzo ściśle określoną definicją jednostki, zdrowia publicznego, a także jego przejawów i granic.* (*Portfolio*, s. nr 1). W swoich najlepszych pracach intermedialnych Autorka osiąga jednak zaskakującą wieloznaczność, jeśli chodzi o sugerowane treści, bowiem zaprasza odbiorców do zastanawiania się nad zagadnieniami anonimowości jednostki ludzkiej, przemijaniem, samotnością człowieka, jego obecnością i nieobecnością w świecie, jak również różnymi stereotypami kulturowymi i wieloma innymi jeszcze kwestiami i problemami „przefiltrowanymi” przez artystyczny „pryzmat refleksyjno-krytyczny”. Zainteresowanie różnymi mediami oraz próbami akcentowania pierwiastka refleksyjnego w niekonwencjonalnych działaniach twórczych ma swoje źródło w doświadczeniach i w pracach Agnieszki Piotrowskiej z okresu studiów przed-doktoranckich, w pracach, z których najmniej przekonujące wydają się chyba te, które reprezentują medium ekspresjonistycznego rysunku. Czystość i dyscyplina oraz pozorny „chłód” środków, stosowanych w najnowszych realizacjach Doktorantki, reprezentujących Jej dorobek artystyczny, zgromadzony po ukończeniu przez nią studiów magisterskich – są moim zdaniem o wiele bardziej adekwatnym sposobem przekazu interesujących Artystkę idei i treści, niż ekstrawertyczna i zbyt subiektywna jednak poetyka ekspresjonistyczna.

Na szczególną pochwałę zasługuje aktywne uczestnictwo pani Agnieszki Piotrowskiej w inicjatywach dotyczących publicznych prezentacji własnej twórczości w ciągu ostatnich lat. W swoim *Portfolio* wspomina ona o czterech wystawach indywidualnych, zorganizowanych w latach 2013-2016 oraz ponad trzydziestu wystawach zbiorowych, w których brała ona udział we wspomnianym powyżej okresie, w tym, co szczególnie ważne, w kilku zagranicznych, w takich krajach jak: Bułgaria, Ukraina, Portugalia czy Stany Zjednoczone Ameryki Północnej. Doktorantka jest również laureatką wielu stypendiów, nagród i wyróżnień, czyli na przykład: Stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego dla doktorantów za wybitne osiągnięcia naukowe i artystyczne o znaczeniu międzynarodowym w roku akademickim 2015/2016, Stypendium Rektora Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach dla najlepszych doktorantów w latach 2014-2016, I Nagrody w kategorii: Obraz Ruchomy II Międzynarodowego Triennale Mediów Cyfrowych w Radomiu w 2014 roku oraz przyznanych także w 2014 roku – Nagrody Głównej na II Biennale w Wenecji Cieszyńskiej i Wyróżnienia Honorowego I Międzynarodowego Triennale Rysunku Studentów Wyższych Szkół Artystycznych w Katowicach. Warto przypomnieć również, że Doktorantka jest także laureatką wyróżnienia honorowego Ogólnopolskiej Wystawy „Najlepsze Dyplomy”, zorganizowanej przez ASP w Gdańsku w 2013 roku oraz, że podczas swoich studiów przed-doktoranckich w Akademii Sztuk Pięknych w Katowicach brała ona udział w wielu wystawach, stając się także zdobywczynią nagród i stypendiów (patrz.: A. Piotrowska, *Portfolio*, ss. 2-4). Przypomniane powyżej dane i informacje świadczą o dobrej recepcji twórczości mgr Agnieszki Piotrowskiej oraz o Jej sukcesach odnoszonych także w okresie realizowanych przez nią studiów artystycznych.

W kontekście omawiania oceny dorobku artystycznego mgr Agnieszki Piotrowskiej należy jednak wspomnieć o pewnych mankamentach przygotowanej przez nią dokumentacji własnych osiągnięć twórczych. Dokumentacja ta posiada co prawda dobrej jakości zdjęcia poszczególnych prac, jednak ich opisy wykazują pewne braki, co stanowić może częściowe utrudnienie dla potencjalnych recenzentów (brak opisów technicznych danych prac, wymiarów, miejsc ich prezentacji, w pewnych przypadkach: określenia stosowanych technik). Poza tym w omawianym *Portfolio* brakuje także pewnych informacji „czysto” biograficznych i faktograficznych, które przydałyby się do „ujrzenia” w jeszcze pełniejszym świetle drogi twórczej Doktorantki. Niejasne staje się również rozgraniczenie dorobku „przed” i „po” ukończeniu studiów magisterskich przez panią Agnieszkę Piotrowską. Zastanawia również to, czy Doktorantka opublikowała jakieś teksty dotyczące problematyki sztuk pięknych, czy brała czynny udział w konferencjach im poświęconych, czy pojawiły się, o Jej skądinąd bardzo ciekawych pracach z lat 2013-2016, jakieś teksty pisane i publikowane przez osoby trzecie? W *Portfolio* niestety informacji takich także nie znajdziemy, ciekawe tylko z jakiego powodu, czy dlatego, że przedmiotu wspomnianych danych po prostu nie było, czy też dlatego, że Doktorantka nie do końca wnikliwie przygotowała dokumentację własnych osiągnięć twórczych.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Dzieło artystyczne, (reprezentujące pracę doktorską mgr Agnieszki Piotrowskiej z dziedziny sztuk plastycznych w dyscyplinie: sztuki piękne – pracę, zrealizowaną pod kierunkiem profesora Janusza Karbowniczka i zatytułowaną „*Aegrum corpus quassari etiam lenibus solet offensis*. Alfabetyzm i analfabetyzm zdrowotny”) – składa się z kilku elementów, których nie sposób zamknąć w ramach absolutnie jednolitej stylistyki współczesnych sztuk wizualnych. Autorka stara się komentować w swojej pracy doktorskiej interesujący ją od dłuższego już czasu problem dyskursów i praktyk medycznych. Odnosząc się do definicji *alfabetyzmu zdrowotnego*, proponuje: *pojęcie analfabetyzmu [w tej dziedzinie], uznając splot kłacza za bardziej adekwatny do opisu obecnego kształtu wiedzy medycznej, jak i warunków jej pozyskiwania* (A. Piotrowska, *Portfolio*, s. nr 1). Problem choroby, zagubienia człowieka, niebezpiecznych mechanizmów i manipulacji, w które uwikłane może być współczesne pojmowanie zdrowia jednostki i zdrowia publicznego, a także przejawów wspomnianych zagadnień i ich granic – wszystko to interesuje Autorkę w sposób szczególny, co stara się ona również zmanifestować w części opisowej swojej pracy doktorskiej. Jest to niewątpliwie ciekawa problematyka, którą warto podejmować i z którą warto się zapoznać. Mającymi komentować wspomniane kwestie strukturami wizualnymi, a więc w tym przypadku reprezentacja dzieła artystycznego pracy doktorskiej z dziedziny sztuk plastycznych w dyscyplinie: sztuki piękne – są natomiast w przeważającej części artykulacje, kojarzące się w mniej lub w bardziej wyczuwalny sposób, z subiektywnymi poetykami ekspresjonistycznymi. Będą to przykładowo: skłębione struktury z niedającego się ustalić na podstawie dostarczonej dokumentacji materiału, rzucające efemeryczny cień na płaszczyznę podłoża (prace „Quassar IV” i „Quassar VI”), splecione gałęzie (być może polichromowane?), także rzucające cień na ściany i podłóża wnętrza ekspozycyjnego (prace „Quassar IX i XI”) oraz wielkoformatowe abstrakcyjne i ekspresyjne jednocześnie rysunki, wykonane grafitem na papierze, mogące być zapewne elementem artystycznej instalacji, w których przedstawione formy, oprócz wizualnego sugerowania struktury kłacza, kojarzyć się mogą z materią organiczną, krwią, żyłami, wnętrznościami, ciałem chorym, bądź zdegradowanym, czy też organicznymi odpadami pooperacyjnymi („Quassar I”, „Quassar II”, „Quassar III”, „Quassar V”, „Quassar VII”, „Quassar VIII”, „Quassar X”). Zdecydowanie inne w charakterze są dwa kameralne obiekty, będące tak naprawdę quasi-dadaistycznymi modyfikacjami realnie istniejących przedmiotów – moim zdaniem najbardziej interesujące akcenty przedstawionej przez panią Agnieszkę Piotrowską pracy doktorskiej. I tak na przykład „Przyrząd niepraktyczny I” – to okulary, przeznaczone dla istoty posiadającej „trzecie oko”. Wzbudzają one zaskoczenie i skłaniają do wieloznacznej refleksji, posiadając w sobie „czystość” decyzji koncepcyjnych, charakterystycznych dla najlepszych osiągnięć Doktorantki w Jej pomagisterskim dorobku twórczym. Autorka tak komentuje specyfikę wspomnianego przed-

miot: *to rodzaj protezy przez swoją obecność ewokującej (nie)obecność właściciela. Sensy tutaj przywołane są igraszką z tym, co zastane w kulturze: trzecie oko niedowidzącego bóstwa, a może efekt zatrważającej mutacji? (Nie)obecność właściciela jest w pewien sposób bolesna: sądzę, że wrażenie, jakie generuje ten obiekt lokuje się gdzieś w sferze bólów fantomowych* (Agnieszka Piotrowska – tekst pracy doktorskiej, ss. 62-63). Jako nieco mniej spektakularny, lecz także bardzo interesujący, objawia się odbiorcom „Przyrząd niepraktyczny nr II” – pseudo-stoper, służący do odmierzania krótkich odcinków czasu, który pozbawiony został własnej funkcjonalności poprzez zakrycie przez Autorkę jego tarczy pomiarowej czarną, pomarszczoną folią bądź tkaniną, umieszczoną w odpowiedni sposób pod szkiełkiem ochronnym wspomnianego obiektu. I w tym przypadku mamy do czynienia z sugestywnymi konsekwencjami metaforycznymi, tak, a nie inaczej przeprowadzonej „operacji” na rzeczywistym przedmiocie, co po raz kolejny zasługuje na pochwałę i uznanie, tym bardziej, że zabieg ten nacechowany jest prostotą i powściągliwością artystycznego gestu i ekspresji.

Prace stanowiące reprezentację rozprawy doktorskiej pani Agnieszki Piotrowskiej, potencjalnie mogą, jak zauważa to sama Artystka: *przywoływać obecność czegoś, czego nie ma, (...) [będąc] symptomami pewnej obecności, obecności czegoś niepokojącego. (...) są [one także] uwikłane w nieistnienie, w potencjał luki, przerwy, w interwały*” (Agnieszka Piotrowska – tekst pracy doktorskiej, s. 65). Mówiąc nieco inaczej, zawierają one w sobie spory potencjał emocywny oraz symboliczno-metaforyczny. Oczywiście zastanawiać się można, czy interesujące Autorkę problemy i idee nie byłyby skuteczniej i bardziej adekwatnie przekazywane w Jej pracy doktorskiej przy użyciu zdyscyplinowanej, pozornie „chłodnej” strategii „neokoncepcyjnej”, w ramach której pani Agnieszka Piotrowska tak sprawnie posługuje się wykorzystywaniem przedmiotów przywoływanych wprost z rzeczywistości, czy elementami tekstowymi, emitowanymi poprzez odpowiednio przygotowane układy świetlne, co zauważalne było w Jej bardzo interesujących pracach pt. „Suche liście” czy „Vacancy”. Być może utrzymanie całości dzieła artystycznego pracy doktorskiej w takiej właśnie poetyce byłoby bardziej interesujące w odniesieniu do jego „czystości” natury stylistycznej i koncepcyjnej? Na sprawę można jednak spojrzeć także z nieco innego punktu widzenia: otóż połączenie poetyk ekspresjonistycznych ze strategią quasi-dadaistycznych modyfikacji istniejących realnie przedmiotów – może w tym przypadku prowokować także kontekstualną oryginalność takiego zestawienia. Zaproponowane przez panią Agnieszkę Piotrowską realizacje z dziedziny sztuk plastycznych, stanowiące reprezentację Jej rozprawy doktorskiej, moim zdaniem sugerować mogą przede wszystkim przekazy natury uniwersalnej, dotyczące: przemijania, samotności, lęku człowieka przed „nieznany”, zagubienia jednostki we współczesnym świecie, itp. Zastanawiać się jednak można, na ile uchwytnie dla odbiorców mogą stawać się w tym przypadku treści dotyczące krytyki dyskursów medycznych oraz kwestii alfabetyzmu i analfabetyzmu medycznego? Istnieje ryzyko, że odbiór tych treści może okazać się ograniczony. Być może zatem w przypadku eksponowania prac doktorskich pani Agnieszki Piotrowskiej należałoby wziąć pod uwagę także obecność krótkiego tekstu dotyczącego wspomnianej powyżej problematyki, który eksponowany wraz z pracami tworzyłby odpowiedni dla nich kontekst semantyczny. A może warto by po prostu nieco inaczej sformułować tytuł całości recenzowanej tu pracy doktorskiej? Myślę, że zarówno jedna, jak i druga możliwość warte byłyby rozważenia.

Powracając jednak do ocen formułowanych w niniejszej recenzji, warto zauważyć, że podobnie, jak samo dzieło artystyczne pracy doktorskiej pani Agnieszki Piotrowskiej, pewne uwagi polemiczne, wzbudzać może również część teoretyczna wspomnianej rozprawy. Autorka wykazuje w niej co prawda znajomość poglądów wybranych autorów, reprezentujących współczesną myśl humanistyczną, takich jak, na przykład: Gilles Deleuze czy Michel Foucault i w tym tkwi zapewne zauważalna wartość przedłożonego tekstu. Pewne zastrzeżenia może jednak wzbudzać sposób przedstawienia w nim określonych treści. Po pierwsze: to, co powinno być w zaproponowanym tekście „kontekstualnym tłem”, a więc rozmaite, przywoływane przez Autorkę poglądy i stanowiska teoretyczne – staje się tu nużąca, zbyt silnie rozbudowana i często zbyt dosłownie referowaną dominantą, w której „gubią się” naprawdę istotne i kluczowe dla pracy doktorskiej refleksje, uwagi czy konkluzje. Brakuje w tym przypadku

bardziej syntetycznego odniesienia się Autorki do opracowywanego materiału oraz przyjęcia przez Nią zdyscyplinowanej pod względem intelektualnym hierarchii ważności przedstawianych treści. Być może zatem Doktorantka powinna pewną część omawianych poglądów i stanowisk przedstawić w ramach tzw. przypisów dygresyjnych, odciążając tym samym zasadniczą partię redagowanego przez siebie tekstu od informacji być może i w jakimś stopniu ważnych, ale też zacierających klarowność zasadniczej części Jej wywodu. Drugą istotną uwagą krytyczną wobec zaproponowanego przez panią Agnieszkę Piotrowską tekstu jej pracy doktorskiej jest zbyt ogólne przedstawienie w nim poszczególnych prac, składających się na recenzowane tu artystyczne dzieło doktorskie. Moim zdaniem brakuje tu np. omówienia pewnych autorskich doświadczeń warsztatowych lub tych, związanych z procesem twórczym, które doprowadzały do powstawania takich, a nie innych realizacji z dziedziny cyklu doktorskiego Kandydatki. Informacje takie, wbrew wszelkim pozorom, mogą być bardzo interesujące i istotne dla recenzentów, a można je było podać, na przykład, w adekwatnie zredagowanych przypisach dygresyjnych. Poza tym charakter zamieszczonych fotografii, reprodukcji poszczególnych prac z recenzowanego tu cyklu doktorskiego, nie reprezentuje wysokiej jakości dokumentacyjno-artystycznej. I nie chodzi w tym przypadku tylko i wyłącznie o jakość „czysto” techniczną wspomnianych reprodukcji, lecz także o ich kadry kompozycyjne, które nie ukazują usytuowania poszczególnych obiektów czy elementów w przestrzeni oraz ewentualnych relacji, jakie zachodzą między nimi samymi oraz ekspozycyjną sferą otoczenia. Uważam, że w przypadku prac, które realizują się w ramach niekonwencjonalnych relacji przestrzennych ich dokumentacja powinna, choć w minimalnym stopniu, uwzględniać także wspomniane powyżej aspekty i konteksty.

Pomimo wskazanych powyżej uwag i zastrzeżeń, oceniam jednak artystyczną pracę doktorską pani Agnieszki Piotrowskiej pozytywnie. Reprezentując ją dzieło zawiera bowiem w sobie pewien dający się zauważyć potencjał twórczy, metaforyczny i emocjonalny, chociaż moim zdaniem ustępuje nieco poziomem artystycznym najlepszym realizacjom z pomagisterskiego dorobku Doktorantki, które omówione zostały we wcześniejszych częściach niniejszej recenzji i które oceniam, podkreślam to raz jeszcze, bardzo wysoko. Praca doktorska mgr Piotrowskiej wykazuje również wyczuwalną kontekstualną oryginalność, wynikającą moim zdaniem z zestawiania przez Autorkę w Jej doktorskim dziele artystycznym rozmaitych, wydawałoby się nie do końca jednorodnych w charakterze, elementów i poetyk twórczych.

K O N K L U Z J A

Po wnikliwym przeanalizowaniu i ocenie dorobku artystycznego oraz pracy doktorskiej pani mgr Agnieszki Piotrowskiej, pracy przygotowanej pod opieką promotorską prof. Janusza Karbowniczka, pomimo zaakcentowanych powyżej uwag, stwierdzam, że wspomniana praca stanowi oryginalne dokonanie artystyczne oraz wykazuje ogólną wiedzę teoretyczną Kandydatki w dziedzinie sztuki plastycznej, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne oraz potwierdza umiejętność prowadzenia przez wyżej wymienioną Kandydatkę samodzielnej pracy artystycznej. Uważam również, że przedstawiona przez panią Agnieszkę Piotrowską praca doktorska uzasadnia nadanie Jej stopnia doktora sztuki w dziedzinie sztuki plastycznej, w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne.

Podpis Recenzenta

INFORMACJE O AUTORZE RECENZJI: RAFAŁ LUBOWSKI (ur. 1974) - artysta sztuk wizualnych. Zajmuje się również działalnością z dziedziny teorii, krytyki i promocji sztuki. Doktor habilitowany w dziedzinie sztuk plastycznych w dyscyplinie artystycznej: sztuki piękne. Profesor nadzwyczajny Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Studia w latach 1994-2000 w Akademii Sztuk Pięknych w Poznaniu na Wydziale Malarstwa, Grafiki i Rzeźby oraz na Wydziale Edukacji Artystycznej. Doktorat na Wydziale Rzeźby Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku w 2006 roku. Habilitacja na Wydziale Rzeźby i Intermediów ASP w Gdańsku w 2014 roku. Tworzy instalacje, obiekty i kompozycje rzeźbiarskie, podejmujące relacje dialogiczne i polemiczne z istniejącymi już dziełami, postawami i poetykami twórczymi. W swojej sztuce odnosi się także do wybranych możliwości technik cyfrowych. Bardzo często inspiracją dla jego wypowiedzi twórczych jest szeroko rozumiana tradycja artystyczna: antyczna, nowożytna i XIX-wieczna, z którą Rafał Lubowski koresponduje, ale i w rozmaity sposób polemizuje. Autor ponad stu tekstów z dziedziny teorii, krytyki i promocji sztuki. Jako teoretyk sztuki, Rafał Boettner-Lubowski przede wszystkim poświęca się refleksji na temat estetyki i historii rzeźby oraz współczesnych interdyscyplinarnych praktyk artystycznych. Swoje rozważania od 2002 roku publikował na łamach „Kwartalnika Rzeźby, Orońsko”. Poza tym bardzo ważnym tematem Jego teoretycznych rozważań jest problematyka cytatu i praktyk twórczego artystycznego naśladownictwa w sztuce. Obecnie pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego na Wydziale Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu jako kierownik Pracowni Otwartych Interpretacji Sztuki. Od października 2016 roku - kierownik Katedry Interdyscyplinarnej Wydziału Edukacji Artystycznej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Działalność dydaktyczną na Uniwersytecie Artystycznym w Poznaniu prowadzi jako Rafał Lubowski. Teksty, wystawy i autorskie wystąpienia naukowe publikuje pod pseudonimem Rafał Boettner-Lubowski.
